

Balgfreds (Klein) vare begge to af den Art, at man maatte sige om dem, at „man mærkede Hensigten og blev forstent“, thi de havde siensynlig ikke andet Formaal end kun dette, at komme det tidligere omtalte Lovforslag tilslivs. Saasnart det ærede Medlem gik over til selve det Lovforslag, der ligger for, viste det sig, at hans Ros var ringe, men hans Dabel mangfoldig. Nu tror jeg imidlertid, at man vilde begaa en stor Uret, om man af det ærede Medlems Foredrag vilde drage den Slutning, at det stod saa ilde med vore smaa Rheder omkring i Landet, f. Ex. paa Fjæs, at de skulde være bange for disse Love. Jeg er overbevist om, at det ikke er Tilfældet. Der kan være nogle enkelte af dem, der med Betyrning se paa dem; men jeg tror, at det store Antal af dem er saa ordentlige, dygtige og paalidelige Mænd, at de have saa god Ovelse som Søfolk og saa megen Samvittighedsfuldhed som Skibsførere, at de ganske rolig ville kunne seile gjennem disse Love uden i mindste Maade at frygte for at strande paa dem, og at det derfor er en altfor stor Iver, det ærede Medlem lægger for Dagen ved at ville værne om de mindre Skibsførere. Mig forekommer det, at denne Lov ganske vist er et Supplement til den tidligere behandlede. Det er ikke nok at faae den ene eller den anden af disse Love, man maa nødvendigvis have dem begge. Det er ikke korrekt, naar det ærede Medlem mente at kunne sammenligne den Lov, vi forleden behandlede, med en Censur, med en Indskrænkning i den fri Ret til i det ene Tilfælde at udtale sig paa Prent og i det andet Tilfælde at seile paa Havet. Den Righed er aldeles overfladist og tilsynelabende; thi en Frihed, som skulde bestaa i, at man ubindret maatte kunne seile sine Medlemmers Liv fordærvet, blot senere udsat for de Konsekventer, som deraf kunde følge, anerkjender neppe nogen civiliseret Staaet paa andre Omraader. De to Love staa i et saadant Forhold til hinanden, at man kan sige, at den ene er en Straffelov og den anden en Lov, som fastsætter Politiforanstaltninger; og disse to Ting høre nødvendig sammen i ethvert Samsund. Et gammelt Ordsprog siger, at det er bedre at forebygge Sygdomme end at helbrede dem. Saaledes kan man ogsaa sige, at det er bedre - at forebygge Forbrydelser end at straffe dem, og det Samme gælder om Forseelser, Pligtovertrædelser, Forsømmelser o. s. v. Det er bedre at forhindre dem iforveien end at straffe dem bagefter. Den anden Lov, som vi behandlede forleden, gaar netop ud paa at forhindre disse Ting, at skabe den tilstrækkelige Myndighed til at standse Skibe, der ere af den Art, at man maa forudsæ som sandsynligt et Tab af Mennekeliv eller anden saadan Skade. Denne Lov derimod er en Lov, som fastsætter Straf, naar, ved Forsømmelse eller Unbladelse af Pligtopfyldelse saadan Skade er sket. Ingen af disse to Ting

kan undværes. De høre begge til for at skabe et System, der virkelig kan være betryggende. Jeg haaber derfor, at Indbringelsen af det Lovforslag, om hvilket vi nu tale, maa her, ligesom det har været det i det andet Ting, blive et yderligere Moment til, at disse Love kunne blive færdige fra Rigsdagen, og jeg vil sige til, blive færdige fra Rigsdagen endnu i denne Samling. Det vil være meget hensigtsmæssigt og nyttigt at faae det statistiske Materiale, som Lovens § 21 foreskriver, men der er ikke den fjerneste Grund til at vente med denne anden Lov, til dette statistiske Materiale er indsamlet; thi da vil man strax kunne svare, naar der er gaaet f. Ex. 3 Aar, at det er en altfor kort Tid til, at der derpaa kan bygges Noget, der maa gaa 5, 10, 20, ja et halvt Hundrede Aar, og saaledes vilde denne § 21 blive et Skalkeskjul for dem, der ville søge at forhindre en Lov, som giver nogen Myndighed ligeoverfor vittelig usdygtige Skibe. Denne Sag maa ikke betragtes fra et enkelt Interessesstandpunkt, ikke fra Rhedernes eller Skibsførernes Standpunkt alene, men den maa og bør betragtes fra det hele Samfundets Standpunkt og fortrinnsvis fra den søfarende Befolknings Standpunkt. Det er til dens Betryggelse, at disse Love væsentlig sigte, og den trænger til denne Beskyttelse, fordi den er spredt omkring, ofte under fattige Vilkaar, udsat for den Friistelse, som ligger i blot en lille Smule højere Løn, og derfor faare ofte letfindig giver sig hen til Faren og derved tilfætter Livet, efterladende de Nærmeste i sørgelige Forhold. Her er der et Omraade, paa hvilket vi altfor længe have ventet med at handle. Da nu Regjeringen har taget fat for Alvor og forelagt disse Love, bør det være vor Opgave at gribe til, og ligesom vi, for at nævne en Analogi igjen, møbte Regjeringen i dens Bestræbelser for at beskytte Værn i Fabrikker, saaledes bør vi ogsaa gjøre, hvad der staaer i vor Magt, for at beskytte Søfolkens Liv. — De Bemærkninger, jeg skal tillade mig at gjøre med Hensyn til Lovforslagets Indhold, ere ikke mange, og nogle af dem ere maaske egentlig saa detaillerede, at de bedre vilde have deres Plads ved en senere Behandling; men da jeg, ligesom det ærede Medlem, der havde Ordet før mig (Hviid), anser det for hensigtsmæssigt at nævne saadanne Punkter, som jeg tror kunne være af Betydning for, at Udvalget kan tage dem under Overveielse inden den Behandling, skal jeg tillade mig at fremhæve dem og rette nogle Forespørgsler til den høitærede Minister med Hensyn til Forstaaelsen af forskjellige Punkter af Lovens. Det er jo et Grundprincip i denne Lov, at, medens man hidtil kun har kjendt Søforklaringer, der havde en rent civilretlig eller formueretlig Betydning, skal der nu skabe noget Nyt under Navn af „Søforhør“, der paa eengang skal afgive et Grundlag for det kriminelle Ansvar, som vedkommende Skibsfører eller Rheder kan blide styk-